

DUST MY BROOM

Farley Hall

Nieuwe blueswetenschappelijke inzichten
in de ontstaangeschiedenis van Dust My Broom

MGM LTD 2001

Constance

DUST MY BROOM

Farley Hall

Edward Komara, Anne Hoekstra, Roos Lawant

MGM LTD 2001

*"The blues, it's going to take its rightful place in our
history books for future generations to learn from.
Take it from an old man who knows"
'Sunshine' Sonny Payne*

1. Farley Hall, Ole Miss, Oxford, Mississippi.

bert lawant <lawantbc@hotmail.com>
To: Edward Komara <ulkomara@sunset.backbone.olemiss.edu>
Subject: i believe i'll make a change
Date: Sun, 22 Apr 2001 21:20:32

Dear Mr. Komara,

At this moment, I am writing the fifth part of my 'Dust My Broom'-project, this inspired by your studies. I always make a tape with the booklet, and I scored The Sparks Brothers' "I Believe I'll Make A Change", "I Believe I'll Go Back Home" by Jack Kelly And The Southern Memphis Jug Band, Leroy Carr's version of "I Believe I'll Make A Change" and those of Josh White, Bill Casey Weldon, Washboard Sam and Big Joe Williams. The latter is a revelation!

My question is: who composed "I Believe I'll Make A Change"? I saw in the liner notes from Leroy Carr the name of Robert Brown, the alias of Washboard Sam, but he recorded it himself years later. Could you help me? Another question: where do you think is The Riff of "Dust My Broom" is coming from? Elmore James made it famous, but I heard it before in Johnson's version, but not as Intro.

Give my regards to Nel Bakker and Rashida Hakeem,

Bert Lawant

Edward Komara <ulkomara@sunset.backbone.olemiss.edu>
To: bert lawant <lawantbc@hotmail.com>
Subject: Re: i believe i'll make a change
Date: Mon, 23 Apr 2001 14:58:44 -0500 (CDT)

Dear Mr. Lawant,

To help with your project, the earliest recorded instance of "I'll Believe I'll Make a Change" was by the Sparks Brothers (Aaron and Milton) for Victor in 1932 (this bit of information I gave in the table of melodic precedents of Johnson songs in the book CHASIN' THAT DEVIL MUSIC by Gayle Dean Wardlow). This predates the versions by Leroy Carr, Washboard Sam, and Jack Kelly. To my knowledge, the Sparks Brothers performance is the earliest recorded version of the melody. I have never seen the original label to the Victor release, so I do not know how the composer credits read.

In my book Road to Robert Johnson I do treat the question of the Dust My Broom riff and where it may have come from. Because this is still-unpublished information, I feel I can't provide my answer at this time.

Ed Komara

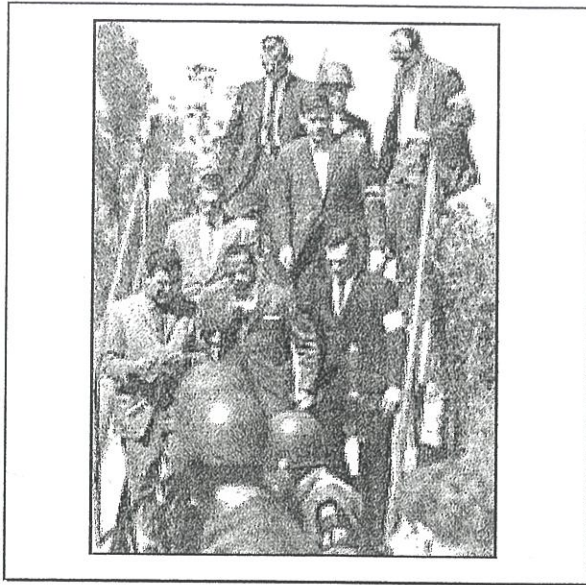
In het voorjaar van het jaar 2000 maakten collega Ad en ik een reis door de US of A, hij op zoek naar wijn, ik op zoek naar Ze Blues. We begonnen in New Orleans en trokken noordwaarts via Louisiana, Mississippi en Tennessee naar Chicago. Voor een uitgebreid verslag kun je kijken op <http://hier.is/lawant/>. Elmore James was de rode draad die door deze pelgrimstocht liep. In Benton, middenin de Mississippi, kwamen we op een hete dag in de klassieke juke joint The Blue Front Café een oude blueser tegen, Mr. Jimmy Holmes. 'Kent u Elmore James en Dust My Broom?' 'Natuurlijk, maar weet je wel dat hij dat nummer vier keer heeft opgenomen?' 'Jazeker!'. 'En welke versie vind je dan de beste?' 'Nou, die van '59 natuurlijk!' 'That's right, my son!' En Mr. Holmes gaf me daarna spontaan mijn eerste slidegitaarles.... We waren helemaal thuis, daar in de Mississippi Delta!

We ontdekten dat de Delta Blues Map een fout bevatte: de geboorteplek van Elmo is niet het Richland bij Jackson, waar we overigens het gebouw zagen waar Elmore James in 1951 zijn eerste Dust My Broom opnam voor Trumpet Records, maar Richland aan de Highway 14, vlakbij Ebenezer, waar we het graf van De Nerd bezochten. Op diezelfde prachtige, warme zondag bezochten we ook Canton, Lexington en Belzoni, allemaal plaatsjes waar Elmore had geleefd, in deep, deep Mississippi. Ook betuigden we onze eer aan Robert Johnson bij zijn graf in Morgan City, alhoewel de geleerden het er niet helemaal over eens zijn of hij daar wel ligt. Zal wel het werk van de duivel zijn....

In het noorden van Mississippi kwamen we terecht in Oxford, waar ik het op de University of Mississippi, in de volksmond The Ole Miss genoemd, het Blues Archive wilde bezoeken. Oxford is de laatste tijd als bluescentrum erg in de belangstelling geraakt door de activiteiten van het Fat Possumlabel, dat wordt beschouwd als het centrum van de laatste echte Country Bluesers. Het begon met R.L. Burnside die in 1996 met The Jon Spencer Blues Explosion de cd *Ass Pocket Of Whiskey* opnam, een wereldwijd succes. De interesse was gewekt en het Fat Possumlabel bracht platen uit van T Model Ford, Burnside, Junior Kimbrough en Super Chikan Johnson. Men kwam erachter dat Burnside al jarenlang platen maakte met akoestische roots blues, o.a. voor het Swingmasterlabel van onze Groningse vrienden uit de Kruitlaan naast de Stadsschouwburg. Daarnaast bleek dat Burnside elke zondag in de juke joint bij zijn buurman Junior Kimbrough optrad. Helaas was deze tent een week voordat wij in Oxford kwamen afgebrand.

Ons belangrijkste doel was het Blues Archive, gevestigd in Farley Hall, genoemd naar drie generaties Farley die gedurende anderhalve eeuw o.a. als dean een belangrijke rol op The Ole Miss hadden gespeeld. Het gebouw was oorspronkelijk de Law School en herbergt nu het Department of Journalism. Het Blues Archive is onderdeel van het Center for the Study of Southern Culture en bezit meer dan 100,000 bluesplaten en -tapes. BB King heeft zijn archief er ook ondergebracht.

We werden bijzonder hartelijk ontvangen door twee bibliothecaressen Nel Bakker and Rashida Hakeem, die opgetogen waren ons te zien. Nel bleek notabene uit Friesland te komen, de provincie van ons aller Shakey Sam! Ze had eerst een tijdje in Noorwegen gewoond met haar Noorse man, die nu hier in Oxford een baan aan de Ole Miss had gekregen. Nel liep nu stage in het Blues Archive. Rashida, gekleed in een kaftan, begon meteen over de schrijnende situatie van de blacks en het belang van de Blues. Ze klaagde over de money, die alles bepaalde, ook in de Blues: BB King vond ze maar niks, veel te commercieel! De dames lieten ons alle knipsels over Elmore James zien, waaronder een fragment uit James Merediths boek *Three Years in Mississippi*.

Meredith op weg naar college op The Ole Miss

tijd die hij als eerste zwarte student van de University of Mississippi doormaakte. We hadden in het Civil Rights Centre in Birmingham, Atlanta, al over hem gehoord. Meredith moest onder begeleiding van State Troopers naar de collegezalen, anders werd hij gelyncht. Dit speelt dus in 1962! Troost vond hij bij de muziek van Elmore James, van wie hij in 1960 ook een Meredith beschrijft daarin de gruwelijke optreden bezoekt: "The band leader, Elmo, loved to hear them beg, and the audience knew he had to be play a note. ...About this time he started another one of his most popular numbers treated with tender care, because the least thing would upset him en he would refuse to 'Dust my Broom'".

Maar de Ole Miss revancheerde zich door later door Meredith een plaats te geven in het Centrum voor Southern Culture en in 1984 het Blues Archive in Farley Hall te openen. De grote man daar is Edward Komara, sinds 1991 officieel de 'Music Librarian of the Blues Archive at the University of Mississippi'. Hij combineert een graad in Music History met eentje in Library Science, een mooie combinatie. Hij bevestigde onze ontdekking over de geboorteplaats van Elmo met de typerende opmerking dat die jongens van de Delta Map wel heel enthousiast waren, maar niet erg accuraat. En de relatie Muddy Waters – Elmore James? Meteen kwam hij met een artikel aanzetten waarin Muddy Elmo noemde als een van de bluesers waarmee hij ooit op de Stovall Plantation had gespeeld. Ja, ook Ed vond het vreemd dat Muddy Elmore nooit meer noemde.. Feiten, controleerbaar, meetbaar, daar gaat het Edje om. Dat werkt behoorlijk ontnuchterend op de Bluesmythes die we aansneden in het vier uur durende Bluescollege dat we van hem kregen op die mooie middag in Oxford.

Bluesmythe 1: Robert Johnson verkocht op de Crossroads zijn ziel aan de duivel in ruil voor zijn magistrale gitaartalent.

Helemaal niets van waar! Cross Road Blues gaat helemaal niet over de duivel, die wordt nergens genoemd! Het is gewoon een lied over een neger die na zonsondergang wanhopig probeert een lift te krijgen, want in het donker kon je als neger in die tijd zo opgepakt worden door de rednecks. Het duivelverhaal kwam mooi uit toen de opnamen van Johnson weer werden uitgebracht. Onzin dus.

Bluesmythe 2: Elmore James zou Dust My Broom in augustus 1951 tegen zijn zin hebben opgenomen.

Belachelijk! Hij wist het wel degelijk! Best wel een mooi verhaal hoor, dat Sonny Boy Williamson quasi per ongeluk de microfoons aan liet staan en Elmo verzocht om Dust My Broom nog een keertje te repeteren, en dat Elmore woedend de studio verliet toen hij erachter kwam dat hij was opgenomen, maar het klopt niet! We kennen de reputaties van Sonny Boy

van Homesick James, die dit sprookje de wereld in hielpen....Zeker Sonny Boy, die later uitgebreid werd gevierd door de jonge witte Bluesboys in Engeland had er een handje van de naakte werkelijkheid wat mooier voor te stellen dan die eigenlijk was.

Komara kwam aanzetten met de kopieën van het contract tussen Elmore en Mrs. Lilian Mc Murray, de eigenaresse van het Trumpet label, waarvoor Elmore die historische eerste elektrische versie van Het Nummer opnam, met voor de eerste keer De Riff als Intro. Al in augustus 1951 tekende Elmo dit contract en in diezelfde maand kreeg hij een cheque als voorschot op royalties. Als voorschot heren, dus moest hij er van geweten hebben! Daarnaast is het nummer wel erg scherp gesneden, wat bij een informele repetitie nooit zo zuiver gebeurt! En het beste bewijs heb ik op tape! Kom maar eens mee!

En Ed nam ons mee naar de geluidsstudio van het Blues Archive, waar we een tape hoorden met een interlokaal telefoongesprek uit 1955 over de copyrights van het nummer tussen Elmo en Mrs. Mc Murray. Elmore had in 1955 voor het Flairlabel van de gebroeders Bihari het nummer Dust My Blues opgenomen, een vrijwel identieke kopie van Dust My Broom. Mrs. Mc Murray was daar niet blij mee! Ze beschuldigt Elmore van 'high powered stealing'. Elmo lijkt zich van geen kwaad bewust, getuige zijn quasi-naïeve uitsmijter: "What is Sonny Boy doing now?"

Lillian McMurray: Well, you know that I leased out "Dust My Broom" to another label and re-released it

Elmore James: Is that right?

LM: Yeah, this fellow leased it from me and so it's out again on the market; and the Biharis... you recorded a number for them just like it called "Dust My Blues." "Dust My Blues," which is the exact same music and you know we had the music on that, don't you?

EJ: That's right.

LM: And yet they claim they got "Dust My Blues" see, which is exactly like "Dust My Broom" only it says "Dust My Blues." Well, that's been copyrighted, you know ever since 1951, Elmo. You knew... you remember when I copyrighted the thing?

EJ: Sure do, right there in the store when the man wrote it.

LM: Um-hum. That's what I call high powered stealing. Just stealing.

EJ: What is Sonny Boy doing now?

Het telefoongesprek tussen Elmo en Mc Murray

Natuurlijk kregen we het over de ontstaansgeschiedenis van Dust My Broom: begonnen met Kokomo Arnold met zijn Sagefield Woman Blues uit 1934, via Robert Johnsons I Believe I'll Dust My Broom uit 1936 naar Elmore James' versie uit 1951. En toen kwam het: Ed liet ons een artikel zien uit Living Blues waarin hij twee nummers noemt uit 1934 van Leroy Carr en Josh White, beide I Believe I'll Make A Change genaamd, die aan Het Nummer ten grondslag zouden liggen. In het prachtboek Chasin' That Devil's Music had Komara dit artikel aangevuld met I Believe I'll Make A Change van The Sparks Brothers uit 1932 en I Believe I'll Go Back Home van Jack Kelly. Hoewel pianoblues, zouden dit tekstueel en qua melodie de nummers zijn waarop Johnson zich had gebaseerd bij het schrijven van I Believe I'll Dust My Broom. Ook de Riff zou in deze opnamen aanwezig zijn. Dat was groot blueshistorisch nieuws!

Edje zou die avond zijn eerste bluescollege geven, en hij had duidelijk een beetje op ons geoefend, maar dat vonden we helemaal niet erg. Wat ene baan heeft die man: betaald de geschiedenis van Ze Bluez onderzoeken, dat lijkt me wel wat. Hij hoopt binnenkort een boek over de roots van Robert Johnson te laten verschijnen, The Road To Robert Johnson, waarin hij elke noot en elke letter van Johnsons werk herleidt tot de oorsprong. En dan kijken mensen mij wel eens meewarig aan als ik vertel dat ik in de voorjaarsvakantie lekker bezig ga met het vijfde deeltje van Dust My Broom!

Maar als er ooit nog weer eens een mogelijkheid om weer een sabbatical op te nemen, dan wil ik wel een paar maandjes doorbrengen in North Mississippi, om Edje te assisteren, of een beetje te helpen in het fantastische Blues Museum in Clarksdale, of op de Hopson Plantation

van ene Mr. James, ook in Clarksdale, die het als zijn levenswerk beschouwt om de verschrikkelijke omstandigheden waarin de zwarten op de plantages leefden voor het nageslacht te bewaren, als les voor de toekomst. Allemaal integere mensen, allemaal blank, dat wel. De enige zwarte die wat bereikt had was Warell Leach, de Mayor van Yazoo City, die ons vol trots zijn City Hall en zijn stad toonde.

Ook na Oxford bleef Elmore James bij ons: in Helena schudde ik de hand van Sonny Payne, de bejaarde diskjockey die vanaf de jaren veertig The King Biscuit Hour presenteerde, het belangrijkste bluesprogramma van heel Amerika. En die hand van Mr. Payne had ooit de hand van Elmore geschud, toen die Sonny Boy Williamson II begeleidde in dit legendarische radioprogramma. In Memphis speelden Blind Mississippi Morris en Brad Webb Het Nummer speciaal voor ons in The Blues Hall op Beale Street. En in Chicago bezochten we de Chess-studio's waar Elmore een aantal nummers had opgenomen. Twee straten verderop in Buddy Guys Legends spraken we het neefje van J.B. Hutto, Li'l Ed Williams, de huidige schatbewaarder van de slidegitaarschool die Elmore in 1951 was gestart. Ook Li'l Ed voldeed aan ons verzoek om Dust My Broom te spelen, met als toegift vijf andere Jamessongs. En dit zijn nog maar een paar details. Wat een reis! <http://hier.is/lawant/>.

Terug in Polderland beschreef ik eerst onze belevenissen in Amerika in Back Porch Blues, zocht er muziekjes bij en zette alles op Internet. Dat bleek later meer een e-book dan een echte Internetsite te zijn, maar zo werd het voor iedereen bereikbaar. En ja, eigenlijk moest ik toch wel wat doen met die spectaculaire informatie over de roots van Dust My Broom. Sinds het verschijnen van The Last Tape in 1997 had ik van Bluesbrother Anne Hoekstra een paar versies van Het Nummer gekregen ik had nog enkele versies via Theo Looijmans die ik nog niet had gebruikt, o.a. die van Willy De Ville, ik kwam Johnny Winter zelf tegen en zo ontstond het idee om dan toch maar deeltje vijf van de Dust My Broom-cyclus te maken. De nieuwe gegevens van Edward Komara aangevuld met Dusts, vooruit dan maar!

De Sparks Brothers en Jack Kelly scoorde ik bij Swingmaster, de Openbare Bieb in Groningen en de Discotheek in Rotterdam waren weer vruchtbare bronnen, maar erg veel dank gaat uit naar dochter Roos, die al tijden, tussen het chatten door, met Napster in de weer was en mij met moeite overhaalde daarvan gebruik te maken. Ik ben natuurlijk een conservatieve oude zak, die vindt dat muziek op een elpee, een tapeje of een cd hoort, maar niet op een computer. Ik heb ook nog geen cd-brander op de computer, wel eentje waar je via de gewone ouderwetse versterker audio-cd's kunt branden. Dat vind ik al heel wat: lekker zelf cd's samenstellen van langspeelplaten, bandjes en cd's, want de officiële compilaties van b.v. The Doors, Free, Lynyrd Skynyrd, Crosby, Still and Nash missen nu net die paar leuke nummers. Heerlijk om daar mee lekker kneuterig bezig te zijn. Maar Roos vindt dat maar vreselijk ouderwets, net als Bluesbrother Anne Hoekstra die al zijn muziekapparaten met de computer heeft verbonden en via de computer naar hartelust cd's zit te bakken.

Dus toch maar op Napster op zoek naar Dust My Brooms. Wat een feest! Die obscure opname door Bob Dylan van zijn concert op 19 oktober 1992 in Binghampton? Ja, u leest het goed! Nooit op cd verschenen, maar het illegale circuit maakt ook gretig gebruik van deze ultieme muziekuitwisseling. Zo vond ik meer pareltjes, waar ik anders nooit aan was gekomen. En de gewetenswroeging over copyrights, tsja, eh, nou ja, Elmore sjoemelde er ook al mee, zullen we maar zeggen.... Anne Sr., zocht niet alleen mee, maar laadde ze tot diep in de nacht down op zijn eigen computer, en zette de gevonden versies op cd's. Eigenlijk is dit deeltje een coproductie van hem en mij, net als de deeltjes zes en zeven, die ook al samen te stellen zijn.

2. Het Bandje

NB: De nummers zijn analoog opgenomen van verschillende bronnen: stokoude elpees, andere bandjes en cd's. Sommige opnamen dateren van de oertijd, dus de geluidskwaliteit is ..eh.. authentiek.

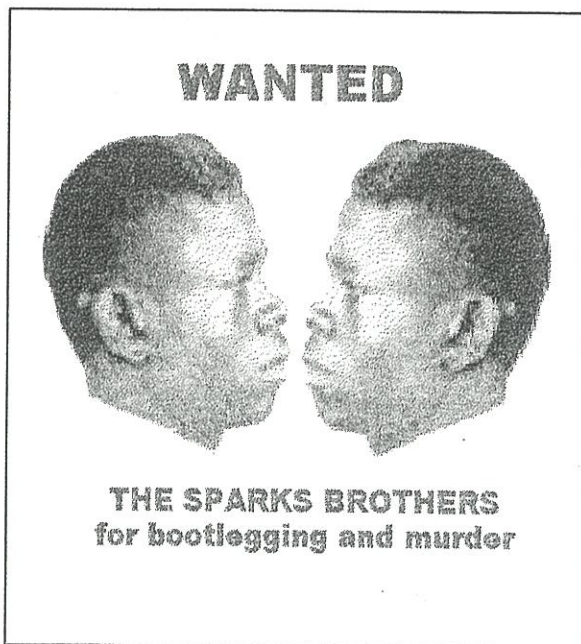
3. Kant A: Roots/Dust My Broom (akoestisch)

Nummer 1. The Sparks Brothers

I Believe I'll Make A Change

Nee, niet de Marx Brothers, maar de Sparks Brothers. Volgens Bluesautoriteit Edward Komara van het Blues Archive in Oxford, Mississippi, is dit de eerste opname aller tijden met tekst en melodie die ten grondslag lag aan Dust My Broom. Een historische opname dus! Het is pianoblues van de gebroeders Sparks, opgenomen in 1932 in Atlanta. De tweelingbroertjes waren waarschijnlijk in 1908 geboren in Tupelo, Mississippi, waar zevenentwintig later nog een tweeling ter wereld kwam: Jesse Garon Presley werd dood geboren, maar Elvis Aaron zou erg beroemd worden. Ook een van de Sparksbroertjes heette Aaron, later Pinetop, een bijnaam die veel in de pianoblues voorkwam. Zijn twinbrother heette Marion, later Milton, toen hij onder zijn oorspronkelijke naam wat erg vaak in de bak had gezeten, en nog later Lindberg. Een zootje was dat toen!

De boys verhuisden toen ze twaalf waren naar St. Louis, toen het centrum van de pianoblues. Dat kwam goed uit, want Aaron was vanaf zijn vroegste jeugd een enthousiast pianospeler.

Aaron of Pinetop, en Marion of Milton Sparks

De muzikale rol van boer Marion was die van zanger. De broertjes liepen gevangenis in, gevangenis uit, Milton zou minimaal vijftig keer in de bak hebben gezeten! Tussendoor traden ze op in de kroegen van St. Louis, waar ze consequent de droogleggingwetten overtraden, maar waar ze ook muziek maakten. In februari 1932 maakten ze hun eerste plaatopnamen in de studio's van Ralph Peer in Atlanta. Tijdens deze sessie werd ook *I Believe I'll Make A Change* opgenomen, helaas zonder vermelding van componist en tekstschrijver. Men deed toen nog niet aan het vastleggen van nummers, dat kwam pas later. Elmore James kon zo twintig jaar later de copyrights van Dust My Broom vastleggen, terwijl Robert Johnson het nummer als *I Believe I'll Dust My Broom* al in 1936 had opgenomen.

De Sparksbroers, groot, fors, ugly, moeilijk uit elkaar te houden, maakten meer opnamen, o.a. met hun vriendinnetjes die vast allerlei leuke eigenschappen hadden, maar zingen konden ze niet. Ze maakten ook apart plaatopnamen, ook omdat Milton zo vaak opgesloten zat. Na 1935 werd het stil op het platenfront, maar in 1945 is er nog sprake van een optreden van 'Lindberg en Pinetop Sparks' in St. Louis. Er zijn geen feitelijke gegevens bekend over het verdere leven van Aaron alias Pinetop, hoewel de geruchten gingen dat ie vergiftigd werd. Waarschijnlijker is dat hij zijn lichaam verwoestte met women en liquor in de joints waar hij speelde. Van Milton weten we dat hij in 1936 iemand vermoordde tijdens een rel in een dance-hall. Hij werd veroordeeld voor doodslag maar hij bekeerde zich in de jaren vijftig tot een leven binnen de grenzen van de wet. Hij trouwde, werkte als bouwvakker en ging zelfs naar de kerk! Hij leidde een rustig leven tot zijn dood in 1963.

Dan de muziek: Aaron Sparks speelt piano en Marion zingt met zijn karakteristieke schelle stem. Het intro doet een beetje denken aan De Riff, vrij standaard, maar de melodie van de song is onmiskenbaar gerelateerd aan Dust My Broom. Middenin zit een mooie solo van Aaron, waar Marion doorheen kletst over bootlegging, dat zat hem toch wel hoog. De tekst is natuurlijk een vooruitwijzing naar Robert Johnsons I Believe I'll Dust My Broom. Dit is de rudimentaire vorm: het klassieke schema AAB, AAB, AAB. Bij Johnson vinden we hetzelfde schema, maar hij verlengt de regels: bestaan die bij The Sparks Brothers uit het simpele I Believe I'll Make A Change, Johnson vult het aan tot I'm goin' get up in the morning, I Believe I'll Dust My broom. Daarnaast heeft Robert er enkele coupletten bij verzonnen. Deze opname is niet zo goed, dus is de tekst net zo goed te verstaan, en het is te obscuur voor de lyricsites op Internet. De mooiste regels zijn: 'It was a time she was allright with me, When she had ninety-four dollars she would give me ninety-three'.

Als we de genealogie van Dust My Broom met deze nieuwe gegevens reconstrueren, dan zou het waarschijnlijk als volgt zijn gegaan: het nummer I Believe I'll Make A Change circuleerde in de jaren twintig en dertig binnen de bluesscene, ook in St. Louis, waar de blues sterk op de pianoblues was georiënteerd. The Sparks Brothers waren de eersten die het nummer opnamen, in 1932. Robert Johnson heeft het nummer ongetwijfeld tijdens zijn trips door Amerika gehoord, hij is aantoonbaar ook in St. Louis geweest, maar hij kan het ook elders hebben opgepikt. In 1934 maakte Kokoma Arnold de opname Sagefield Women Blues met daarin de tekstregel I Believe I'll Dust My Broom. Robert Johnson combineerde die regel met de muziek van I Believe I'll Make A Change tot I Believe I'll Dust My Broom in 1936. Zo kan het gegaan zijn!

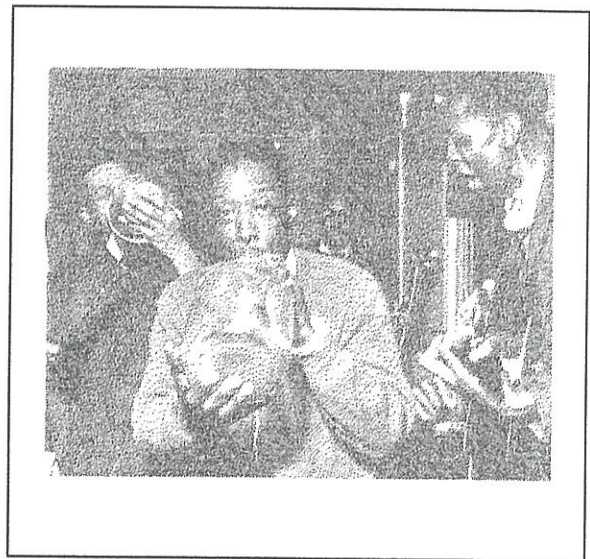
Nummer 2. Jack Kelly And His South Memphis Jug Band I Believe I'll Go Back Home

Van St. Louis naar Memphis, waar jug bands in de jaren dertig zeer populair waren. Het waren orkestjes bestaande uit straatmuzikanten die met goedkoop materiaal als blikjes, sigarenkistjes, en bezemstelen muziek maakten. Ze zijn te vergelijken met de spamgroepen die we in het Jazz Museum in New Orleans tegenkwamen. De jugbands zijn genoemd naar de jug, een grote kruik voor vloeistof, in dit geval natuurlijk whiskey: eerst de booze opdrinken en dan maar spelen! De jugspeler blies over de hals van de kruik, en als je een beetje grote longen had dan klonk het net als een tuba. Soms gebruikten ze voor de ritmesectie de kazoo, een stukje kinderspeelgoed en het wasbord. Er waren nogal wat jugbands in Memphis, die overal en nergens speelden, maar waarschijnlijk ook veel op Beale Street en in het park dat later naar W.C. Handy is genoemd. Daar heerst ook nu nog een bloeiende straatmuziekcultuur.

Een van de bekendste jugbands was die van Jack Kelly, eigenlijk meer een bluesband met af en toe wat jug. Jack Kelly was de grote man, een zanger/gitarist met een gruisige stem. Will Batts speelde viool, Dan Sane gitaar en 'Doctor D. Higgs de jug. Als Jack Kelly's Jug Busters namen ze in augustus 1933 o.a. *I Believe I'll Go Back Home* op voor de American Records Co. Ze veranderden hun naam in Jack Kelly & His South Memphis Jug Band, en ze hadden een hit met *Highway No. 61 Blues*. Ze maakten in de jaren dertig nog wat platen, o.a. *Mr. Presidents Blues* voor Franklin Roosevelt, die ze zo eerden voor zijn New Dealpolitiek, maar bleven tot in de jaren vijftig spelen op feestjes, bruiloften en picknicks. Kelly stierf in 1960 in Memphis, maar verder is er niets van hem bekend, geen foto, niets

Het nummer zelf, dit keer *I Believe I'll Go Back Home* geheten, heeft veel meer blues sfeer, de gitaren doen hier hun intrede en Kelly's stem is veel bluesier dan de hoge stem van Marion alias Milton Sparks op het eerste nummer.

De viool van Batts is duidelijk aanwezig, ook al in de Intro, die de Riff al behoorlijk aankondigt. Ook de gitaar van Kelly of Dan Sane is in de Intro al aardig bezig met De Riff en doet dat zeker in de solo in het midden. Ook dit nummer was in die jaren wijd en zijd bekend, dus kan Robert Johnson zijn gitaarwerk in *I Believe I'll Dust My Broom* ook heel goed van dit nummer hebben. Het schema is weer AAB, zoals gebruikelijk, en er zitten nogal wat blues clichés in: 'Please forgive me, I know that I've done you wrong, I want to get down on my knees, I want my baby goin' back home' en 'I'm stick and tired of my baby foolin' around.' Een nummer voor de stamboom, dat is zeker!

De jug in de Memphis Jug Band

Nummer 3. Leroy Carr

I Believe I'll Make A Change

Weg uit de obscuriteit met de veel bekendere Leroy Carr, die nu algemeen wordt erkend als de zanger die de blues, vooral vocaal, meer sophisticated maakte. Hij zong als stadsmens veel verfijnder dan de ruige plattelandsbluesers van de oorspronkelijke downhome country blues. Zijn succes verlegde de aandacht van talentscouts van de Mississippi Delta naar steden als St. Louis en Memphis. Daarnaast stond hij aan de wieg van generaties piano-gitaarduo's. Samen met zijn onafscheidelijke maatje gitarist Scrapper Blackwell scoorde Carr een grote hit met *How Long Blues* in 1928. Ze namen het zelfs vijf keer op, een keertje vaker zelfs dan Elmore James *Dust My Broom*! Alhoewel, die nam Het Nummer ook nog in tal van andere versies op, dus dat is niet helemaal eerlijk.

Leroy Carr leerde zichzelf pianospelen en begon te zwerven, waarbij hij o.a. in een circus werkte, in het leger zat, trouwde, ook nog even bootlegde, zoals vrijwel elke blueser inde jaren twintig en dertig, en verder ontelbare malen optrad op houseparty's in de toenmalige betekenis

van het woord, in kroegen en op dansfestijnen. In 1928 kwam hij Scrapper Blackwell tegen en samen maakten ze een aantal zeer succesvolle platen. Maar al in 1935, dertig jaar oud en op het toppunt van zijn carrière was het over en stierf Carr aan, jawel hoor, een nierontsteking veroorzaakt door alcoholvergiftiging. Scapper Blackwell trok zich meteen terug na zijn postume ode aan zijn maat My Old Pal Blues. Hij maakte eind jaren vijftig een bescheiden come back, maakte nog een paar platen, maar werd in 1962 in een steegje in Indianapolis doodgeschoten.

Hier heet het nummer, opgenomen in 1934 weer *I Believe I'll Make A Change* en Scrapper begint met een lange gitaarintro, begeleid door Leroy's piano en parlandobegeleiding: Boy, this gonna be a killer! Hij moest eens weten.... Eigenlijk zingt Carr af en toe een zinnetje en laat de rest aan Blackwell over. Pas op het eind zingt Carr een heel couplet. Het mysterieuze zit hem dit keer in de hier voor het eerst vermelde componist: Robert Brown. Dit was de werkelijke naam van Washboard Sam, die het nummer echter pas op zijn vroegst in 1935 kan hebben opgenomen, toen maakte hij zijn eerste opnamen voor de bekende producer Lester Melrose in Chicago. Het is dus heel vreemd dat deze opname uit 1934 op naam van Washboard Sam kwam.

Nummer 4. Josh White

I Believe I'll Make A Change

Nog bekender dan Leroy Carr is Josh White, die nog deel heeft kunnen uitmaken van de Bluesboom in jaren zestig en een culthero werd in folk- en blueskringen. Hij ging zelfs nog op tournee naar Engeland. Een charmante, nette, toegankelijke zanger, die verfijnder zong dan de rauwe Deltablueser, zich ook verre hield van de Chicagoblues en daarom perfect paste in de folk- en bluesrevival bij het witte publiek. Hij werd vaak in een adem genoemd met Woody Guthrie, die net als White sociaal onrecht en discriminatie aanklaagde wat beiden helden van de lefties maakte, eerst in de jaren dertig en later in de jaren zestig

White begon zijn carrière in de muziek door blinde bluesers als Big Boy Arnold en Joe Tagget te helpen in de omgeving van zijn geboorteplaats Greenville, South Carolina. Later begeleidde hij Tagget op diens platen. White ging solo en speelde niet alleen blues, in het begin onder het pseudoniem Pinewood Tom, maar ook gospel met als schuilnaam Joshua White, the Singing Christian. Hij at dus van twee walletjes: de Devil's music en Godsown music. Hij verhuisde naar New York waar hij de rest van zijn leven bleef. Hij speelde solo op feestjes en partijen en in kerken met de Josh White Singers, later als Josh White and the Carolinians. Hij bracht het zelfs tot acteur in tv-series en films! Ook was hij goede maatjes met de overheid die hem op toernee naar Mexico stuurde en hem liet optreden voor President Franklin Roosevelt.

Ook in dit nummer laat Josh White zich van zijn aardigste kant zien: gezellig babbelend: Okay Mister Fatman, Mister Shoebrush, Oh what a killer!, precies zoals Leroy Carr dat op zijn versie deed, die White hier vrijwel letterlijk overneemt.. En waarschijnlijk is het ook Carr die hier de piano bespeelt, veel duidelijker dan op zijn eigen uitvoering van *I Believe I'll Make A Change*. Deze is van 1935, ook nog voor Robert Johnson oerversie van *Dust My Broom*. Het aantal opnames van *I Believe I'll Make A Change* in de jaren dertig bewijst dat het toen een uiterst bekend nummer was, wat de reeds genoemde theorie over de ontstaansgeschiedenis van *Dust My Broom* ondersteunt. Overigens wordt hier White zelf als componist genoemd.

*Nummer 5. Bill Casey Weldon**I Believe I'll Make A Change*

Ook een Memphis-straatmuzikant van Beale Street, misschien nog het bekendst door zijn korte huwelijk met Memphis Minnie, maar ook door zijn lidmaatschap van de Memphis Jug Band, de concurrenten van de ons bekende Jack Kelly's South Memphis Jug Band. Dat was toch een heftige scene daar in Memphis in de jaren twintig/dertig. Bill, officieel Will, Weldon, een steelgitarist met nog Hawaïaanse invloeden en een slider, vertrok later naar Chicago, waar hij de country blues inruilde voor meer stadse blues. Hij maakte platen to 1938, waarna hij van de aardbodem verdween. Men schijnt hem nog in de jaren zestig in Detroit te hebben gesignaleerd maar hij zou naar Californië zijn gegaan. De rest is in de schoot van de blueshistorie verborgen gebleven.

Bill Casey Weldon voert *I Believe I'll Make A Change* uit 1936 of 1937 hier uit zonder piano, met de genoemde Hawai-steelguitarstijl, en zijn tekst is wat bluesier dan de versies van Carr en White: *I work for you mama in cold and rain, And you spent my change, I bought you clothing and I bought a diamond ring.*

*Nummer 6. Washboard Sam**I Believe I'll Make A Change*

De laatste van de Memphisconnectie: Robert Brown alias Washboard Sam, de beroemdste van de wasbordbespelers in de jaren dertig en veertig. Er schijnt, althans volgens Internet, op dit moment een bloeiende wasbordcultuur in Amerika te zijn, maar die zitten vooral in de skiffle- en folksfeer. Onze Sam was een illegale halfbroer van Big Bill Broonzy en ook een Beale Streetzanger in Memphis in het inmiddels bekende kringetje met Weldon en Kelly. Later trok ook hij naar Chicago waar hij op honderden platen speelde vooral op de labels van de toen beroemde producer Lester Melrose. Sam begeleidde o.a. Big Bill Broonzy, Bukka White, Memphis Slim, Willie Lacey, en Jazz Gillum. Toen de blues elektrisch werd, was het met zijn wasbord gedaan, maar Willie Dixon haalde hem over om ook mee te profiteren van de Bluesboom in de jaren vijftig. Hij weigerde eerst, maar speelde later nog wel in kleine koffiehuisen en maakte zelfs nog een tournee door Europa.

Het bijzondere van Washboard was dat hij, ondanks zijn ietwat anonieme instrument, ook een goede zanger was en een bekende songschrijver. Is hij de Robert Brown die Leroy Carr opvoert als componist van *I Believe I'll Mak A Change*? Dan is het vreemd dat deze uitvoering uit 1939 of 1940 tekstueel een kopie is van die van Bill Casey Weldon. Het raadsel blijft bestaan!

*Nummer 7. Big Joe Williams**I Believe I'll Make A Change*

Baby, Please Don't Go is het nummer waarmee Big Joe Williams beroemd is geworden en dat wij natuurlijk allemaal kennen van Them, de groep waarin Van Morrison begon. Williams was het archetype van de hoboënde Delta Blueser uit de jaren twintig en dertig: met de zelf gemaakte negensnarige gitaar onder de arm, bottleneck in de zak van Memphis naar New Orleans trekken en vice versa. Alles wat je van zo'n Blueser kon verwachten deed ie: meeliften op de trein, in de bak zitten, zuipen, hoereren en tussen door alle juke joints, dijk- en bosbouwkampen van Mississippi en Louisiana aandoen om zijn blues te spelen en zo

zijn kostje te verdienen. Hij gebruikte zijn gitaar niet alleen als snareninstrument, maar ook als drum: een van de eersten die ontdekten dat je ook op de klankkast kon slaan. De teksten waren alleen maar aanleidingen om loos te gaan, hij gold als een van meest intense Bluesers. die elke keer de beuk erin gooide.

Big Joe, met slide, maar zonder gun

Het was ook buiten de muziek geen doetje: John Hammond Jr., die we later nog zullen tegenkomen, mocht in 1962 Big Joe in Chicago op mondharmonica begeleiden, voor Hammond een hele eer. Ook hij roemt de intensiteit van Williams' muziek. Dikke Joe droeg altijd een bijna even dikke revolver bij zich, een Army Punt 45 voor de liefhebbers. Op een avond kreeg Joe een beetje ruzie en hup, daar haalde ie zijn gun te voorschijn, tot grote schrik van Hammond. Ook Michael Bloomfield was een fan en schreef zelfs een hilarisch boekje over hem, *Me and Big Joe*, waarin ook verhaald wordt van Big Joe's vechtersbaaskwaliteiten.

Intens, dat is het woord. De slide-intro snijdt dwars door alles heen en het klinkt duidelijk zwaarder door die negen snaren. Ook de stem van Big Joe is Big, zonder het irritante van Howlin' Wolf. Powerhouse noemen ze dat wel, dat past helemaal bij onze Joe. Deze opname is uit 1979, toen was hij, schrik niet, zesenzeventig jaar oud! Zesenzeventig jaar! Wie doet hem dat na? Dan zitten wij allemaal in een verzorgingstehuis te mummelen! De tekst is in vergelijking met de versies uit de jaren dertig nogal veranderd maar het gaat hier meer om de muziek. Dikke Joe nam zijn grootste successen nog een keertje op in de studio's van Muscle Shoals in Atlanta. Drie jaar later stierf hij, maar hij werd tien jaar later terecht in de Blues Hall Of Fame opgenomen.

Nummer 8. The Clovers *Down In The Alley*

Doo-wop! Wat doet dat nou op een bandje met Dust My Brooms? Luister maar eens goed naar het begin: Janie, Janie, Janie, Janie, Jane Jane, Janie, Janie, Janie, Janie, Jane Jane. Herken je het? Het is De Riff, maar nu niet op de gitaar of de piano, maar gezongen! The Clovers waren een van de eerste doo-wopgroepen, die in de jaren vijftig populair waren. Ze zaten bij het Atlanticlabel van de Turkse ambassadeurszoontjes Ertegun. Broer Nesuhi verzorgde de jazz en broer Ahmet deed de Rhythm and Blues. Deze term zou zijn uitgevonden door Jerry Wexler, de rechterhand van Ahmet Ertegun. Wexler was begonnen als muziekjournalist bij Billboard, waar hij de naam van de zwarte hitlijst veranderde van Race Records in Rhythm and Blues. Ertegun en Wexler waren verantwoordelijk voor de successen van The Drifters en Ray Charles. Later werkte Jerry Wexler voor het toen obscure muziekbedrijfje Stax in Memphis, waar hij Otis Redding, Aretha Franklin en Wilson Pickett liet spelen met huisband Booker T & The MG's. Ertegun gaat meer de popkant op met Cream en de Stones, terwijl Wexler hardnekkig blijft vasthouden aan de muziek uit het zuiden van de USA, ook van blanken als Duane Allman en Dr. John.

Citaat uit de recensie in de Volkskrant van 2 juli 1993 over de autobiografie van Wexler Rhythm and Blues, A Life in American music: 'Duizenden kilometers verderop ligt Wexler, die aan lichte slapeloosheid lijdt, op bed, een stapel tapes onder handbereik. Hij denkt na over die ene gitaarlick van Elmore James, die glanst als een fijne gloeidraad, als een gehamerd spoor van zilver. Een draad waarvan het begin in de Mississippi Delta werd geweven door Robert Johnson. Waar Elmore James hem later oppakte en naspeelde toen hij door Ahmet Ertegun en Jerry Wexler werd ingehuurd als begeleider van Joe Turner. Die hem op hun beurt doorgaven aan The Clovers, die een gezongen versie gaven in Down in the Alley dat in een cover van Elvis Preses wereldwijd bekend werd. 'Om dit fenomeen op te sporen, om een kleine bijdrage te leveren aan de wereldwijde verspreiding van zwarte muziek vanaf zijn oorsprong op het platteland, dat was het grote voorrecht dat ik in mijn leven mocht genieten.'

Prachtig nietwaar? Wexler heeft dus in de studio van Atlantic in 1957 The Clovers geproduceerd, waar ze o.a. Down in the Alley opnamen, dat als componisten The Clovers en ene Stone vermeldt. Jerry Wexler heeft blijkens dit citaat de Janie, Jane intro toegevoegd, gebaseerd op de Riff van Elmore, die hij kende van diens sessiewerk in 1953 voor Big Joe Turners TV Mama voor het Atlanticlabel van Ertegun en Wexler. Het verhaal gaat dat Atlantic, waarschijnlijk Wexler zelf, Turner en James bewust bij elkaar bracht. Het leverde 4 nummers op waaronder het beroemde TV Mama. Het staat op het gele bandje Bonustracks # 2, kant B, nummer 4. Elmo kreeg overigens weer de grootste moeilijkheden met deze opnames, omdat hij op dat moment onder contact stond bij de Bihari Brothers Geen probleem, dacht Elmore, we noemen mijn band gewoon the Blues Kings, ik blijf dan anoniem, en geen haan die ernaar kraait! Een beetje erg naïef gedacht, want hoe kun je anoniem dat beroemde Intro spelen? Iedereen herkende natuurlijk meteen De Riff en wist meteen dat die door Elmo werd gespeeld! Slimme jongen, onze Nerd. Hij deed maat wat: hij nam tegelijkertijd voor ontelbare labels dezelfde nummers op en verdween dan weer schielijk naar Belzoni of Canton, om zo legale hassles en gedonder met vrouwen te ontlopen. Maar dit nummer van The Clovers bewijst eer aan de Riff: een instrumentale Riff die vertaald wordt naar vocalen, dat zal niet vaak gebeurd zijn!

Nummer 9. R.L. Burnside

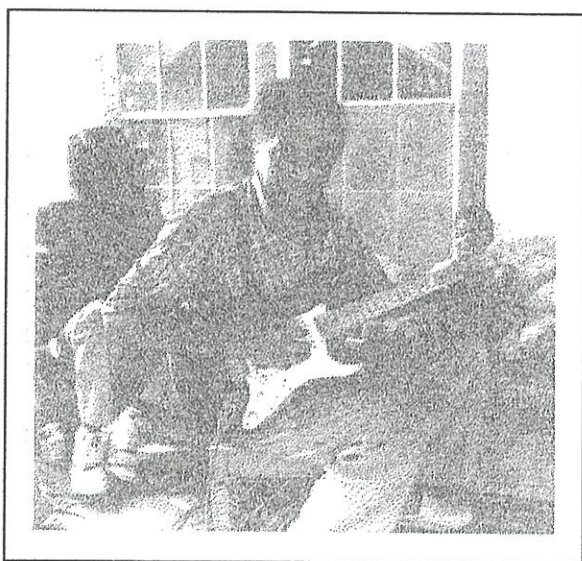
I Believe (Dust My Broom)

Zo zijn we weer terug bij Dust My Broom. Tweemaal R.L. Burnside, die altijd met zijn initialen wordt aangeduid, terwijl hij zo'n mooie voornaam heeft: Rural! Hij is de belangrijkste Blueser van de Mississippi Hills Country Blues uit het gebied ten noorden van de Mississippi Delta, met als centrum Oxford en het Fat Possumlabel aldaar. Dit kun je eigenlijk wel het country bluesepicentrum van de wereld in 2001 noemen: ook Ed Komara's Blues Achive in Farley Hall op de Ole Miss zetelt daar. Clarksdale ligt redelijk in de buurt en doet ook erg zijn best, maar is meer verbonden met de bluesgeschiedenis van Johnson en Muddy Waters. Tot nu toe wint Oxford op punten. Burnside, Junior Kimbrough, net overleden en T Model Ford zijn de mannen van het Fat Possumlabel en de belangrijkste representanten van de Hill Country Blues. Allen wonen of woonden in buurt van Oxford, in plaatsjes als Holly Springs.

Het verschil tussen de bekende Delta Blues en de Hill Country Blues zit hem volgens de geleerden in de veelvuldige repetitie van een of twee akkoorden, om op zo'n manier een trance-effect te krijgen. Er wordt in de literatuur zelfs een verband gelegd met All Time Hero Neil Young, die ook een meester is in het herhalen van loopjes en noten: luister maar eens naar Down By The River! Dit was ook de ingang voor The Jon Spencer Blues Explosion, die

Burnside wereldberoemd maakten met hun samenwerking op *Ass Pocket Of Whiskey* uit 1996. Een recensent schreef dat de muziek klonk als 'The Stooges die John Lee Hooker begeleiden'.

Burnside werd ook in Oxford geboren en leerde het vak van Fred McDowell, de legendarische slider die door Bonnie Raitt van zijn front porch werd weggeplukt. Ook McDowell gebruikte de ritmische stijl, die later dus karakteristiek voor de Hill Country Blues zou worden. Rural speelt solo, maar vóór zijn werk met The Jon Spencer Blues Explosion trad hij ook al vaak op met zijn familieband, the Sound Machine, bestaande uit drie van zijn twaalf kinderen. Na zijn wat ruigere werk met Spencer is hij weer teruggekeerd naar het akoestische werk. Solo heeft zijn voorkeur, als was het maar om de verdiensten: toen hij in de jaren zeventig en tachtig vaak naar Europa ging, verdiende hij met band in tien weken iets van \$ 400, maar toen hij later tien dagen alleen ging, kwam hij met \$ 2100 thuis! Hij is in totaal negenentwintig keer naar de overkant geweest, maar hij is het liefste thuis, waar hij met een buurman een vissersboot heeft en voor de kinderen zorgt.

Rural Burnside met twee leden van de familieband

Dit is de opname die het Groninger label Swingmaster maakte voor de plaat *Mississippi Hill Country Blues*, waarschijnlijk op een hotelkamer, misschien wel in Groningen en wel zeker door de bluesman van Swingmaster, Leo Bruins. De oorspronkelijke uitgavedatum blijft wat duister, de cd is van 1983, maar de elpee is ouder. Het heet hier *I Believe*, maar het is natuurlijk gewoon *Dust My Broom*. Rural Burnside geeft Robert Johnson en Elmore James ook duidelijk aan als voorbeelden: '...and Elmo James. Man, I loved his type of music. Never got to meet him, but I play stuff behind his songs'. Een korte, vrij sobere versie, beginnend met 'I Believe My Time Ain't Got Long'.

Nummer 10. R.L. Burnside
Dust My Broom

Op deze live-opname uit 1984 van het Franse Arionlabel gaat Burnside in de weer met de slide en dat klinkt heel wat frisser. Nu is het meteen *Dust My Broom*, geen variaties. Dat repeterende van de Hill Country Blues kun je hierin wel herkennen, al wordt het door het puntige bottleneckspel gevarieerder.

Nummer 11. Robert Jr. Lockwood
Dust My Broom

Vijfentachtig jaar oud! Dit is zelfs nog extremer dan Big Joe Williams, die was zesenzeventig toen ie zijn laatste plaat maakte, maar dit slaat natuurlijk alles! En Robert Jr. Lockwood, of

Robert Lockwood Jr., zoals ie eigenlijk liever genoemd wordt, een subtiel accentverschil voor de goede lezers, nam niet alleen deze versie in 2000 op, hij trad dat jaar ook nog op tijdens het King Biscuit Festival in Helena. Hij is de enige nog levende verbinding met Robert Johnson, die hem als een zoon behandelde en dat was ook niet zo gek, want Johnson ging er met Lockwoods moeder vandoor. Pa en ma Lockwood gingen in Memphis uit elkaar toen Robert Jr. nog een klein jongetje was, en Johnson was nooit te beroerd om een gescheiden vrouw te troosten, al moest hij daarvoor helemaal naar Helena, waar Ma Lockwood heentrok. Hij leerde de kleine Robert, die op het orgel met de blues was begonnen, althans als opa de dominee niet thuis was, de beginselen van het gitaarspel. Johnson bleef in totaal tien jaar huize Lockwood bezoeken, met de nodige pauzes voor zijn trips naar Mississippi en andere streken, men zegt zelfs Canada.

De jonge Lockwood kreeg de smaak te pakken en trok op vijftienjarige leeftijd naar de Delta, Memphis. St. Louis en Chicago, waar hij zijn eerste platen opnam. Hij vormde jaren een team met Sonny Boy Williamson II, met wie hij later ook de King Biscuit Shows van het radiostation KFFA verzorgde. Hier was hij Elmore James tegengekomen, en eerlijk is eerlijk, Lockwood nam *Dust My Broom* een paar maanden voor Elmore op, zelfs twee keer. Eerste bandje, kant A, nummer 4 en 5. Maar het is een beetje de story of his life: altijd net mis, altijd maar weer die vragen naar Robert Johnson. Hij onderscheidt zich door de wat jazzy aanpak van ze Bluez, wat ook in deze versie duidelijk wordt.

Nummer 12. John Hammond
Dust My Broom

De eerste blanke op de tape, en de enige op de a-kant, en dat is symbolisch. John Hammond Jr. is de zoon van producer John Hammond Sr., die Billie Holiday, Count Basie, Aretha Franklin, Bob Dylan en Bruce Springsteen ontdekte en een paar decennia eerder Robert Johnson in Carnegie Hall wilde laten spelen. Helaas stierf die zijn mysterieuze dood vlak voor het concert. John Hammond Jr. werd dus in een muzikale omgeving opgevoed, zijn oom was Benny Goodman. Toen hij vijftien was, liet zijn pa hem muziek van Robert Johnson horen en hij was meteen verkocht. Vanaf dat moment bezocht hij elk bluesconcert waar hij heen kon en kocht hij alle bluesplaten die hij te pakken kon krijgen. Wie kan hem nazeggen dat hij op zestienjarige leeftijd Muddy Waters, Bo Diddley, Jimmy Reed en Little Walter gezien heeft? John begon zelf ook country blues te spelen en in 1963 kwam zijn eerste plaat uit met bluesclassics.

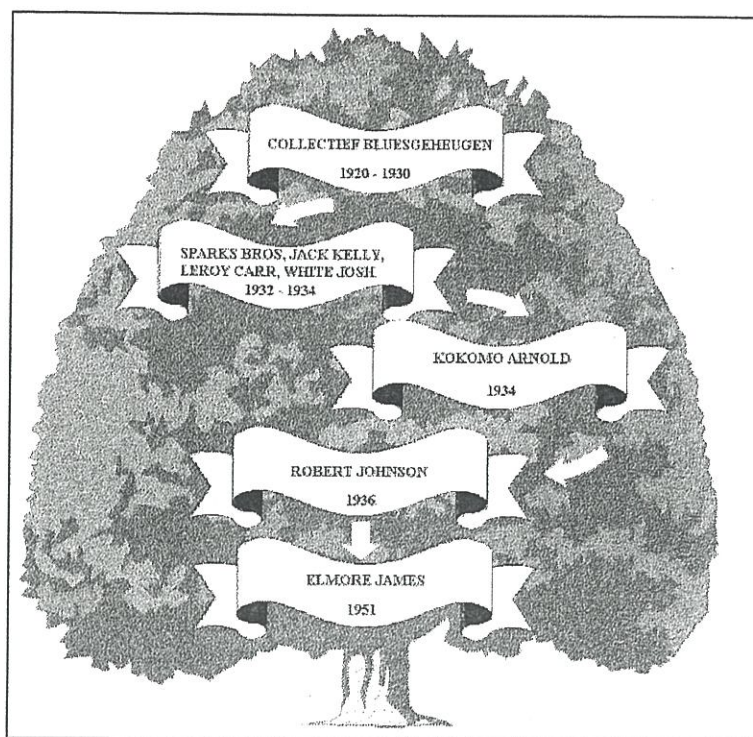
Het was de tijd van de folkfrage rond de coffeeshops in New York met Bobbie Dylan en Joanie Baez. Ook de blues profiteerde van de hernieuwde interesse in de rootsmusic en John Hammond Jr. kan persoonlijk verantwoordelijk gesteld worden voor de herontdekking van talloze toen volslagen onbekende bluesers. Hij maakt enkele uitstapjes naar de elektrische blues, o.a. met leden van The Band, maar zijn voornaamste stijl bleef de originele country blues, die hij avond aan avond in klein tentjes vertolkte. Zelfs op dit moment speelt hij in kleine kroegjes de blues, een echte ouderwetse muzikant dus. Men noemt hem niets voor niets de blanke Robert Johnson. Hammond Jr. is net als zijn pa een wandelende muziek encyclopedie die net op tijd was om de groeten van Ze Bluez nog live en zelfs samen op het podium mee te maken. Hij speelde o.a met, John Lee Hooker, Reed, Waters, The Wolf en Roosevelt

Sykes, de pianoblueser. Later werkte hij met Robbie Robertson, Michael Bloomfield, Duane Allman en Steve Ray Vaughn. Deze Dust My Broom is van zijn live-elpee uit 1983, op cd uitgebracht in 1992. Hij volgt Johnson op de voet en op de slide. En vanavond speelt hij het waarschijnlijk weer, in een cultureel centrum, op een campus of in een kroegje.

Nummer 13. Ben Harper
Dust My Broom

In 1969, het jaar dat John Hammond Jr. zijn achtste album maakte, werd Ben Harper geboren in een voorstad van Los Angeles. Hij leerde gitaar spelen en toen iemand van Virgin Records hem hoorde spelen met Taj Mahal and oude Blueser Brownie McGhee kreeg hij een platencontract aangeboden. Zijn debuutalbum, *Welcome to the Cruel World*, veroorzaakte een sensatie, en met zijn derde plaat *Will To Live* brak hij definitief door. Harper werd door zijn zorgvuldige behandeling van de blues met zijn slidegitaar als de hoop van de Blues beschouwd, net als voor hem Robert Cray en Keb Mo, en op dit moment Johnny Lang, maar Ben ging zijn eigen gang. Hij maakte ook meer funky muziek. Later speelde Harper ook nog mee op platen van o.a. John Lee Hooker, toch een echte blueser dus.

Nog voor zijn contract met Virgin, in 1992, maakte hij een obscure plaat met de multi-instrumentalist Tom Freund, *Pleasure and Pain*. Daarop spelen ze ook deze *Dust My Broom*. De vinylplaat werd in een oplage van 1500 exemplaren uitgebracht door Cardas Records. Ze refereren aan Robert Johnson, van wie ook *Sweet Home Chicago* op de langspeelplaat staat. De tekst wijkt wel wat af van Johnsons origineel, maar dat mag ook wel na bijna zestig jaar. De slide van Harper klinkt prachtig, en zijn stem klinkt alsof hij niet 23, maar veel ouder is. De plaat verdween geheel in de vergetelheid, maar via Napster kwam hij een paar maanden geleden weer in de belangstelling.

De mogelijke stamboom van Dust My Broom

4. Kant B: *Dust My Broom* (boogie)

Nummer 1. Bob Dylan

Dust My Broom

Sensatie! Ik had jaren geleden al op Internet ontdekt dat Bob Dylan Het Nummer ooit had uitgevoerd tijdens een concert in Binghampton, New York op 19 oktober 1992, maar had het natuurlijk nooit te pakken kunnen krijgen. Ik had een keertje in de Martinihal op een platenbeurs een dubbel-cd gezien met de bootleg van het concert, maar f 100,- voor een nummertje ging me toch te ver, en zo'n fan van Dylan ben ik nou ook niet weer niet. Maar dankzij Roos en Anne Sr. bracht Napster uitkomst. Als je daar bij Search 'Dust My Broom' intikt, dan krijg je honderd uitvoeringen die op dat moment in de lucht zijn. Veel Elmore en Muddy, veel ZZ Top en Ben Harper, en af en toe een obscure, zoals deze.

Het is typisch in de zaal met een illegaal recordertje opgenomen, de gitaar klinkt luider dan de kraakstem van Dylan, die naast lelijk, ook nog vrijwel onverstaanbaar zingt. Het lijkt Hound Dog Taylor wel! Als je heel goed luistert, en de volumeknop hoog zet, dan zijn zinnen als 'soon in the morning', i believe i'll dust my broom' 'downtown man she meet' 'write a letter', believe my time ain' t long' te ontdekken. Voor zo ver te herleiden, baseert Dylan zich op Elmore, hij gaat niet naar China en de Filippijnen. Je hoort de buurman van de bootlegger een kreet van enthousiasme slaken. De bezetting van de band was die avond: Bucky Baxter (pedal-steel guitar/mandolin), Tony Garnier (bass), John Jackson (guitar) en Winston Watson (drums). Nooit van gehoord, maar Dylan doet het met talloze begeleidingsbands, er is zelfs een aparte Internetsite van al zijn backings bands! Het is nog net geen Chuck Berry, die solo op stap gaat en op het podium wel ziet wie hem begeleiden.

De vraag is natuurlijk waarom Dylan in hemelsnaam op dat moment *Dust My Broom* speelde, zeker gezien zijn band: allemaal countryboys, waarvan Baxter de multi-instrumentalist is en Garnier de bassist die het langst met Dylan heeft gespeeld. Bij mijn weten heeft ie het verder nooit gespeeld, dus wat kan de reden zijn? Simpel: de zaal in Binghampton heet de Broome County Forum, dus waarschijnlijk is het een inside joke, bedacht tijdens de repetities. Aardig.

Nummer 2. Willy De Ville

Dust My Broom

Deze uitvoering had ik al een paar jaar in mijn bezit dankzij Theo Looijmans uit Eindhoven, die me voorzag van talloze tapes en cd's met versies en variaties. De Ville is zeer populair in Europa: er bestaan talloze onbegrijpelijke Italiaanse sites over hem en net heeft Douwe Jan of Jan Douwe Kroeske een 3 Meter sessies cd uitgebracht met de mysterieuze Mink of Willy. Het was eerst Willy, die geïnspireerd werd door John Hammond Jr., Muddy Waters en andere bluesers en vergeefs vanuit New York naar Londen trok om daar carrière te maken en toen werd het Mink De Ville, de groep die meevoer op de New Wave in de jaren zeventig in The Big Apple. Een verzamelplaat van optredens uit de beroemde CBCG-discotheek aldaar vestigde hun naam en ze kregen een platencontract. Wij kennen Mink De Ville natuurlijk van de monsterhit *Spanish Stroll*: een soort Springsteen, maar dan met allerlei zuidelijke invloeden.

Nu is het weer Willy De Ville, op dit moment residerend in New Orleans, middenin The French Quarter. Je ziet hem daar zo voor je, op een trapje voor zijn huis, in de broeierige warmte van Louisiana, relaxed babbelend met de burens, lurkend aan een flesje bier, met dat verlopen chique uiterlijk: hoe draag ik een driedelig pak en zorg ik er toch voor dat ik er ranzig uitzie, met dat streepje onder de neus en dat gore halflange haar, min of meer in een vetkuif gekamd. Een van zijn laatste platen heet niet voor niets The Big Easy, de bijnaam van New Orleans. Weinig bijnamen geven zo exact het karakter van een stad aan, en het zou ook op Willy zelf kunnen slaan. New Orleans geldt al de meest Europese stad van Amerika, en De Ville heeft altijd veel in Europa gereisd en gewoond, dus zijn keuze voor zijn huidige woonplaats past goed. Dust My Broom is live opgenomen in zijn geliefde Parijs in 1991 in Theatre Olympia. Het Nummer stond toen samen met Hey Joe op alle setlists en sloot alle concerten van de tour af. Net als we denken dat het is afgelopen, horen we Boris Kinberg, de percussiemannet, die Willy afkondigt. Je ziet hem bijna het toneel aflopen onder oorverdovend applaus en een vette gitaarsolo, zwaaiend naar het publiek.. Zo zal het te zien zijn op de video From The Bottom Line to Olympia. Sympathico!

Nummer 3. Canned Heat

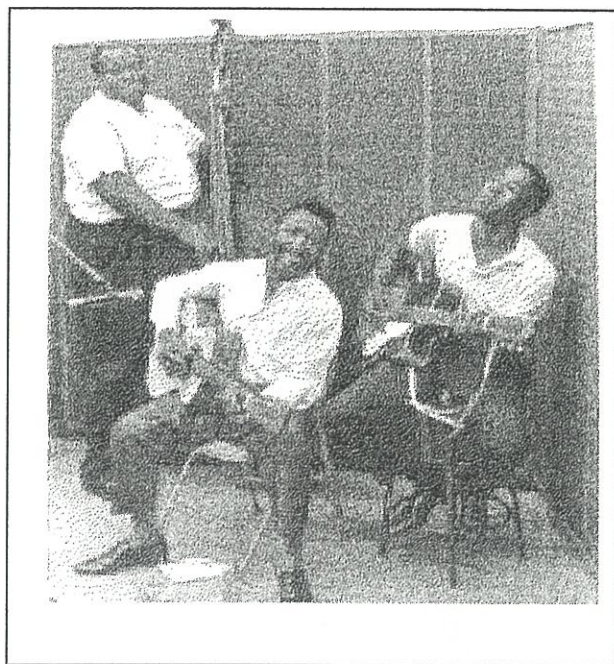
Dust My Broom

Deze kennen we reeds van de allereerste bruine tape, de boogie-uitvoering van de dikkertjes. Dit is de live-versie van het allereerste popfestival ooit, dat in Monterey in 1967. Veel beter dan Woodstock, dat met de eer ging strijken, maar Monterey had Hendrix ook, maar daarnaast Janis Joplin, The Byrds, Otis Redding, The Butterfield Blues Band, The Who en noem maar op. Na Dust My Broom speelde Canned Heat Bullfrog Blues, en het intro staat er nog even op. Overigens speelde Canned Heat ook op Woodstock. Aardig is dat Canned Heat begon als jug band, die probeerde de sound van de jug bands als The South Memphis Jug Band te spelen. Dit mislukte, en geïnspireerd door John Lee Hooker, met wie ze in 1970 Hooker 'n Heat zouden maken, kozen ze voor Ze Bluez.

Nummer 4. Buddy Guy

Dust My Broom

De grote man van de huidige Chicago Blues, een ambassadeur van de stad en een van de grand old men van Ze Bluez. Op bezoek in de Chess-studio's op 2120 South Michigan Avenue zagen we die heerlijke foto's van een hele jonge Buddy met Muddy Waters en Willie Dixon in de met dopkarton geïsoleerde studio. We stonden op dat moment precies op dezelfde plek waar die foto's werden gemaakt! Hier waren al die prachtige Chess-opnamen gemaakt, niet alleen van de genoemde heren, maar ook van Howlin' Wolf, en ...Elmore James. Buddy kwam als jong broekie vanuit Louisiana, waar hij in 1957 in Baton Rouge enkele opnamen maakte,

Dixon, Waters en Guy op 2120 South Michigan Ave

naar de beloofde stad Chicago. Na drie dagen in de Windy City zonder eten zat ie verloren in de 708 Club, waar Muddy Waters hem ontdekte. 'Honger zeker? Kom op, stap maar in mijn auto'. En Guy stapte in Muddy's Chevey, waar Waters hem een salami sandwich bracht. "Eet dit maar op!" Geheel overweldigd door dit gebaar van zijn Held kon Buddy alleen maar uitbrengen dat ie geen honger meer had. 'Sit down and eat!' Later kwam Buddy de Chess-studio binnen op uitnodiging van Muddy. Guy bleef verlegen in een hoekje zijn riedeltjes spelen, totdat Muddy hem naar voren riep: 'Kom op man, spelen, ik hoor dat je het kunt!' Toen Buddy die opmerking niet serieus nam, het was per slot van rekening de grote Muddy Waters die dat zei, kreeg hij van Waters een klap in zijn gezicht! Dat was de pedagogiek van Muddy Waters ten aanzien van jonge, getalenteerde, onzekere bluesers.

Buddy's reputatie was voornamelijk gebaseerd op zijn live-optredens, want zijn platen verkochten nooit zo geweldig. Hij verdiende zijn centjes met optredens en Chess-studiowerk voor Willie Dixon, Koko Taylor, Chuck Berry en Sonny Boy Williamson. Daarnaast werkte hij veel met harmonicaspeler Junior Wells, met wie hij optrad en platen maakte. In Europa werd Guy populairder dan in zijn vaderland, totdat hij in 1989 op loopafstand van de oude Chess-studio's zijn eigen bluesclub Legends opende aan de South Wabash in Chicago. Binnenkort verhuist ie naar ene andere plek in dezelfde stad. Het werd een centrum van bluesliefhebbers en -muzikanten als Eric Clapton en Stevie Ray Vaughn en in 1991 was hij op zijn beurt te gast bij de Albert Hall-optredens van Eric Clapton. Die zette Buddy Guy weer in de spotlights en hij kreeg zelfs weer een platencontract. Op Damn Right, I've Got The Blues speelden naast Clapton ook Jeff Beck en Mark Knopfler mee.

Deze opname van Het Nummer stamt uit de tour die hij in 2000 maakte met BB King onder de titel B.B. King Blues Festival 2000, samen met Susan Tedeschi, en af en toe Koko Taylor. Het was een ambitieuze zomer- en herfsttoer, met eenenveertig optredens, van Salt Lake City tot Boston. Guy, inmiddels vierenzestig jaar oud, maar nog ogend als een jonge god, speelde met zijn vaste band: Orlando Wright op bass, Frank Blinkal op gitaar en Jerry Porter op drums. Uit de playlist van het concert in Chula Vista blijkt dat Buddy daar Dust My Broom speelde, Muddy Waters' Hoochie Coochie Man, Creams Strange Brew, John Lee Hookers Boom Boom, Robert Johnsons Sweet Home Chicago, Marvin Gaye's Trouble Man en Jimi Hendrix's Voodoo Chile. Een fraaie doorsnee van de blues en wat daarvan afgeleid is. In deze Dust My Broom behandelt Buddy achtereenvolgens De Riff, Dust My Broom, Talk To Me, ook van Elmore, Sweet Home Chicago van Robert Johnson en weer Talk To Me. Heerlijke stampende Chicagoblues van de hedendaagse Chicagobluesman bij uitstek.

Nummer 5. ZZ Top

Dust My Broom

Voor de derde keer de baardapen. Na de versies op Deguello, bruine tape, kant A, nummer 15, en live uit 1981 uit Hamburg, zwarte tape, kant A, nummer 12, nu weer een liveversie via Napster. Hoogstwaarschijnlijk opgenomen in het Capitol Theatre in Passaic in New Jersey op 30 augustus 1980. Deze opname wordt het meeste gerecycled op illegale cd's. Er zijn enkele andere mogelijkheden: ook die van 15 juni 1980 in hetzelfde Theatre staat op een bootleg, net als die andere Duitse uitvoering van 19/20 april 1980 uit de Grugahalle in Essen, uitgezonden in het onvolprezen Rockpalast op Duitsland 1. Je kunt zeggen van onze oosterburen wat je wilt, en dat is vast een hele hoop, maar het o zo hippe Nederland heeft het nooit voor elkaar

gekregen om regelmatig complete liveconcerten te organiseren en 's nachts integraal uit te zenden. Ja, de laatste jaren een keertje Pink Pop of zo, maar Rockpalast begon al in 1977 met een avondje Rory Gallagher, Little Feat en Roger McGuinn's Thunderbyrd. Een ander nachtje had als line-up Graham Parker and the Rumour, The Police en Jack Bruce and Friends. Ook speelden the Who en The Grateful Dead er samen. En alles live op de WDF! Daarnaast organiseerden ze de Open Air Festivals bij het Loreley-kasteel aan de Rijn, waar op 28 augustus 1982 Frankie Miller, Eric Burdon, BAP, David Lindley en Rory Gallagher optraden en een jamsession speelden. Juist, met o.a. Dust My Broom!

Terug naar ZZ Top. Tijdens onze reis door Mississippi kwamen we na Oxford ook in Clarksdale terecht, waar we natuurlijk Het Delta Blues Museum bezochten. Weer door blanken georganiseerd, met negers die de boel opknapten. Daar zagen we de Muddy Watersgitaar die Billy Gibbons van ZZ Top had ontworpen van houten delen van de shack waar Muddy had gewoond op de Stovall Plantation., compleet met Mississippisnake. De foto van de ceremonie waarbij ZZ Top de gitaar aan het museum schenkt, hangt trots aan de muur. Die baardmannen weten hoe het hoort!

Nummer 6. Bernard Allison

Dust My Broom

Juist, de zoon van Luther, die nog acht andere kinderen baarde. Thuis was het natuurlijk de hele dag muziek, jazz, gospel, blues en op tienjarige leeftijd begon Bernardje gitaar te spelen. Hij ontmoette via pa Muddy Waters, Hound Dog Taylor en Albert King. Twee jaar later speelde hij al mee op een plaat van papa Allison! Maar eerst je school afmaken, boy, dan heb je altijd een goede basis voor later. Goed pa. Maar nauwelijks een week nadat Bernard van high school kwam, speelde hij al in de band van Koko Taylor! Dat hield ie drieëneenhalf jaar vol, waarna hij zijn eigen bandje begon, Back Talk. Wegens het uitblijven van gigs in Amerika weken ze uit naar Canada. Maar de enthousiaste verhalen van pa Luther lokten Bernard naar Europa waar hij drie jaar pas band leidde. Rond Kerstmis 1989, toen pa en zoon beiden in Parijs woonden kreeg Bernard van Luther een bijzonder kerstcadeau: studiotijd om zijn eerste album op te nemen..

Pas in het midden van de jaren negentig maakte hij zijn eerste tournee door zijn vaderland met behulp van een deel van de begeleidingsband van Buddy Guy. Het is opvallend hoeveel Amerikaanse bluesers naar Europa zijn verhuisd: Memphis Slim, Curtis Jones, Luther en nu weer Bernard Allison. Parijs is vaak hun uitvalsbasis. Vader Luther overleed aan longkanker in 1997 en uiteraard organiseerde zoonlief een Luther Allison Tribute Tour. Mooi citaat van pa: 'Leave your ego play the music and love the people.' Bernard maakt het nu redelijk in Amerika, hij wordt gerekend tot de nieuwe generatie bluesers met Johnny Lang en Susan Tedeschi, die de muzikale geschiedenis van de laatste veertig jaar in hun Bluez proberen te integreren. Maar Bernard weet het: het jonge zwarte publiek loopt niet warm voor de blues, dat is in hun oren muziek voor hun opa's en oma's.

Deze uitgerekte live-opname van een House of Bluesconcert in Milwaukee op 7 maart 2000 rommelt een beetje, zeker de pianist maakt er een potje van. Maar het boogiet lekker door en kan de vergelijking met vader Allison wel doorstaan. Die had er een handje van om het soms wel erg hampestamperig te maken, dit is soepeler.

*Nummer 7. The Sunnyland Blues Band**Dust My Broom*

Zurück nach Deutschland! In 1984 door zanger en mondschuifspeler Robert Henrichs opgericht in Wiesbaden, hoe verzin je het! Ze kregen door hun optredens een redelijke status en in 1993 brachten ze hun eerste cd uit. Het aantal wisselingen in de bezetting was groot, maar bracht in 1996 Shaun Williamson in de band. Hij had daarvoor in de Atlanta Rhythm Section gespeeld, een Southern Rockband van de lichter Allman Brothers en Lynryd Skynryd. Waarom ook hij, net als de Allison's, naar Europa verhuisde blijft een raadsel. En waarom even later ook zusje Shelly Williamson naar Duitsland kwam ook. Met deze familie nam de Sunnyland Blues Band de cd Mean Dog op, waarvan deze versie van Dust My broom ook stamt. Ze belandden met deze cd zelfs op de derde plaats van de Amerikaanse Rhythm and Bluescharts! Ze spelen zich helemaal suf aan optredens in Duits- en Zwitserland, tussen nieuwe wisselingen in de bezetting door: de een wordt danceproducer, de ander, Shelley, wordt zwanger. Klinkt lekker, onduits.

*Nummer 8. Big Dave McLean**Dust My Broom*

Bernard Allison heeft dus een tijdje in Canada de blues gespeeld, en daar is ie zeker Big Dave McLean tegengekomen. Deze ongetwijfeld van Schotse voorouders stammende Blueser geldt als de geheime aartsvader van de Canadese blues: pas in 1998, nadat hij al dertig jaar bezig was, kwam zijn eerste echte cd uit, For the Blues... Always. Daarvoor had hij een paar tapes gemaakt met o.a. als titel Muddy Waters fort President, die hij bij optredens verkocht. De belangrijkste oorzaak van zijn geringe succes is zijn honkvastheid aan Winnipeg, waar het aan de oostelijke kant van de Canadese prairies goedkoop wonen is. Daarnaast wil hij overdag graag bij zijn kinderen zijn, ja en dan moet je natuurlijk niet te ver van huis spelen. Zo kom je dus nooit in Toronto, of Vancouver, om over Amerika maar helemaal niet te spreken. Ene Neil Young zag dat anders en wist niet hoe snel die uit dat gat moest vertrekken in zijn omgebouwde lijkwagen.

De Canadese huismus Dave McLean

Dave is dus een huismus en heeft binnen zijn beperkte bereik een vast circuitje opgebouwd, waar hij elke avond kan spelen. Zo had hij nog jaren door kunne gaan totdat Colin James, een van de bekendste Canadese bluesers hem in het zadel hielp door hem in zijn studio in North Vancouver in drie dagen de cd te laten opnemen. Om het verschil aan te geven: Colin hoorde Dave voor het eerst spelen toen hij negen jaar was! Zolang is Big Dave McLean al met de blues in de weer en het werd tijd dat hij eens voor het voetlicht kwam, vond Colin. Daves oudere broer liet hem kennismaken met Ze Bluez via de sixties-folkage met Pete Seeger en Woody

Guthrie, die in hun slipstream de oude countrybluesers meenamen: ook een soort folk, vond men toen. Zo kwam kleine Dave in contact met de muziek van Robert Johnson, Sleepy John Estes en al die andere Mississippiboys. "I love those old Delta guys who made their music with one voice, one guitar and one foot stompin' at the floor." Dat leidde Dave natuurlijk naar de Chicagoblues van Muddy Waters, wat voor hem een openbaring was. Hij speelt dus beide: solo en met band. Dit is met zijn band, inclusief blazers, en het klinkt goed, die blues van die brave huisvader.

Nummer 9. The Amiga Blues Band
Dust My Broom

Dit begint met een lief pianoriedeltje en vervolgt met een lekkere uitvoering van De Riff. Klinkt een beetje Southernrockachtig, ook door de blazers. Ooit gedacht dat dit een, schrik niet, Oost-Duitse Stasi-band was? Oost-Duitse Blues, wie had dat kunnen denken. Maar kijk maar naar die namen: Wolfram Bodag, Dagobert Darsow, Helmut Forsthoff, Frank Gahler, Georgi Giogow, Peter Glaser, Norbert Jager, Herbert Junck, Claus Dieter Knispel, Gerhard Laartz, Michael Lincke, Karl Heinz Ocasek. Hallo, het lijkt Die Deutsche Bundesliga wel! Maar wat is het verhaal: voor de Wende in 1989 was ook de muziekindustrie in Oost-Duitsland vast in handen van de Staat. Er was een officieel staatsmuzieklabel, Amiga genaamd, waarvoor alle zogenaamde populaire muziek werd opgenomen. Het regiem werd iets soepeler in de jaren tachtig, en men mocht wat meer westerse muziek spelen. De popmuziek, helemaal een staatsaangelegenheid, kreeg wat meer ruimte voor experimenten. Er werden een aantal projecten gestart om wat meer greep te krijgen op de markt, die natuurlijk werd overspoeld door illegale westerse platen.

Een van die projecten was The Amiga Blues Band, waarin Oost-Duitse topmusici werden verzameld vanuit illustere bands als Die Engerling Blues Band, de Stefan Diestelmann Folk Blues Band, en de Hansi Biebl Band. De Amiga Blues Band werd natuurlijk gesponsord door het gelijknamige staatslabel, en in 1983 mochten ze de cd Not Fade Away maken, een verzameling bluesstandards als Dust My Broom, Rambling on My Mind, Crossroads, Little Red Rooster, Hoochie Coochie Man, Not Fade Away en zomaar Dylans Maggie's Farm. De heren Wolfram Bodag, Dagobert Darsow, Helmut Forsthoff, Frank Gahler, Georgi Giogow, Peter Glaser, Norbert Jager, Herbert Junck, Claus Dieter Knispel, Gerhard Laartz, Michael Lincke, Karl Heinz Ocasek hebben hun best gedaan, maar het zou de enige plaat zijn die ze samen maakten, het bluesproject was snel afgelopen. De dictatuur gelukkig een paar jaar later ook. Uit de gelegenheidsband ontstond later Die Berliner Blues Band, de pianist Bodag maakte nog een plaat met Mitch Ryder, of all people. Het is een lekkere uitvoering en het eindigt weer met dat leuke pianootje. Een Oost-Duitse, door de Oost-Duitse Stasi goedgekeurde uitvoering van Het Nummer! Elmore wist waarschijnlijk niet eens dat Oost-Duitsland bestond!

Dust My Broom: 178 uitvoeringen min of meer op een rijtje

1936 Robert Johnson	1969 Ike & Tina Turner	1984 Albert King
1949 Arthur Crudup	1969 Luther Allison	1984 R.L. Burnside
1951 R. Jr. Lockwood	1969 The Thunderbolts	1985 Peter Green
1951 R. Jr. Lockwood	1969 Johnny Shines	1985 Dr. Feelgood
1951 Elmore James	1969 American Blues	1987 Grateful Dead
1952 Earl Brown	Exchange	1988 Blues Etilicos
1953 Ike Turner	196? Homesick James	1989 Jimmy Davis
1959 Elmore James	196? Earl Hooker	1989 Flavium
195? Bobby John	196? Taj Mahal	1989 Robertus Band
1960 Johnny Littlejohn	1971 Freddie King	1990 Bob Margolin
1962 B.B. King	1971 The Aces	1989 Guitar Joe Hughes
1963 Elmore James	1972 The Allman Bros &	1990 Backdoor Blues
1963 Elmore James	Johnny Winter	Band
1963 Howlin' Wolf	1974 Hound Dog Taylor	1990 Rudy Rotta Band
1963 Curtis Jones	1975 Chuck Berry	1990 Harmonica Slim
1963 Howlin' Wolf	1975 James Son Thomas	1990 Clapton, Guy, Cray
1963 Koerner, Ray &	1975 Mickey Baker	1991 Willy De Ville
Glover	1977 The Nighthawks	1991 Rondo's Blues de
1964 Chuck Berry	1979 Che & Ray	Luxe
1964 John Henry Barbee	1979 Honeyboy Edwards	1991 Magic Slim
1964 Otis Spann	1979 ZZ Top	1991 Nigel Mack & The
1964 James Cotton	1976 Muddy Waters'	Blues Attack
1964 The Rising Sons	Chicago Blues Band	1991 Dave Lindholm
1966 J.B. Hutto	197? Luther Allison	1992 Bob Dylan
1967 Eddie Boyd	197? Etta James	1992 Walter Trout
1967 Earl Hooker	1980 Delta Cross Band	1993 Chicago Beau
1967 Howlin' Wolf	1980 Eddie Taylor	1994 Silkworm
1967 Canned Heat	1981 ZZ Top	1994 Sunnyland Slim
1967 Canned Heat	1981 Shakey Sam	1995 Guy Davis
1967 Canned Heat	1981 Shakey Sam	1995 Bobby Rush
1967 Fleetwood Mac	1981 Sunnyland Slim	1995 Chris Smither
1967 Fleetwood Mac	1982 Rory Gallagher c.s.	1995 Brint Anderson Band
1967 Juke Boy Bonner	1983 Cub Koda & The	1996 Bluebirds
1968 Fleetwood Mac	Houserockers	1996 Dick Wardell
1968 Earl Hooker	1983 R.L. Burnside	1996 The Broomdusters
1968 Taj Mahal	1983 Amiga Blues Band	
1969 Arthur Crudup	1983 John Hammond	

Dust My Broom: 178 uitvoeringen min of meer op een rijtje (vervolg).

1996 Matt O'Ree & The Blueshounds	George Chapman The Confabulators	Soulard Blues Band Houston Stackhouse
1997 Sunnyland Blues Band	Cuby & The Blizzards Bill Davis	Edward Taylor Jeff Taylor
1997 Chris Smithers	Dirty Harry Blues Band	The Benny Valerio Band
1998 Big Dave McLean	Sleepy John Estes	Abbi Wallenstein
1998 Peter Green Splinter	Fortunate Sons	Dick Wardell
1998 Meridiem	Frog B	Vince Weber
1998 Johnny Winter	Dexter Gordon	Arlo West
1998 R.Jr. Lockwood	Bessie Griffin	
1999 Ben Harper	Jay Gordon	
1999 Crosscut	John Lee Hooker	
1999 Robert Lowery	The Jelly Roll Kings	
2000 Bernard Allison	Big Jack Johnson	
2000 Guitar Mac and Blues Express	Willie Kent	
2000 Buffalo Joe	Andy Kimbel	
2000 Eddie Kirkland	Hans van Lier	
2000 R.Jr. Lockwood	Dave Lindholm	
2000 Chris Smithers	Lost dogs	
2000 Henry Gray	Johnny Masden	
2000 Steepwater Band	Sonny Moorman	
2001 Joanna Connor	Steve Nielsen	
Back Bottom Blues	Robert Nighthawk	
Bad Taste Blues Band	Øernest Blues Band	
The Band	Dave Plaen & Jeff Hino	
Buster Benton	Pinetop Perkins	
Blues Projekt	Bill Perry	
Blues Upfront	Rondo's Blues de Luxe	
Marvin Brett & The Thunderbolts	Severed Ties	
Broomclusters	Billy Shepard	
Dawayne Burnside	Elliott Sharp	
Carson	Silkworm	
Joe Carter	Little Mack Simmons	
Che & Ray	Joe Simon	
	Jacques Simoneau	
	D. Smith Blues Band	

Dust My Broom: Farley Hall: Het Bandje

Kant A: Roots/

Dust My Broom (akoestisch)

1. *The Sparks Brothers*
I Believe I'll Make A Change
2. *Jack Kelly And The South Memphis Jug Band*
I Believe I'll Go Back Home
3. *Leroy Carr*
I Believe I'll Make A Change
4. *Josh White*
I Believe I'll Make A Change
5. *Bill Casey Weldon*
I Believe I'll Make A Change
6. *Washboard Sam*
I Believe I'll Make A Change
7. *Big Joe Williams*
I Believe I'll Make A Change
8. *The Clovers*
Down In The Alley
9. *R.L. Burnside*
I Believe (Dust My Broom)
10. *R.L. Burnside*
Dust My Broom
11. *Robert Jr. Lockwood*
Dust My Broom
12. *John Hammond*
Dust My Broom
13. *Ben Harper*
Dust My Broom

Kant B: Dust My Broom (boogie)

1. *Bob Dylan*
Dust My Broom
 2. *Willy De Ville*
Dust My Broom
 3. *Canned Heat*
Dust My Broom
 4. *Buddy Guy*
Dust My Broom
 5. *ZZ Top*
Dust My Broom
 6. *Bernard Allison*
Dust My Broom
 7. *The Sunnyland Blues Band*
Dust My Broom
 8. *Big Dave McLean*
Dust My Broom
 9. *The Amiga Blues Band*
Dust My Broom
-